

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: P. S., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2015, č. j. 4986/DS/2015,
JID: 159161/2015/KUUK/Ne,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2015, č. j. 4986/DS/2015, JID: 159161/2015/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly (dále jen „magistrát“), ze dne 3. 7. 2015, č. j. MM/OK/PD/47517/14/R. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobce jako provozovatele vozidla tovární značky Škoda, registrační značky „X“, vinným ze spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 4. 2014 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tím, že jako provozovatel uvedeného vozidla nezajistil, aby při jeho užití dne 11. 3. 2014 v 9:45 hodin v Ústí nad Labem v ulici Vaníčkova byly na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když řidič vozidla nerespektoval dopravní značku IP 13b „parkoviště s parkovacími hodinami“; podstata správního deliktu žalobce spočívala v porušení ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za uvedený správní delikt byla žalobci uložena pokuta 300 Kč a zároveň mu bylo uloženo nahradit paušální náhradu nákladů řízení 1 000 Kč. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že magistrát zahájil řízení o správním deliktu se žalobcem v rozporu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, ačkoliv předtím neučinil kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce připustil, že na výzvu k úhradě určené částky nereagoval, nicméně se domnívá, že magistrát měl povinnost pokračovat v šetření přestupku a vyzvat žalobce k podání vysvětlení. Žalobce byl přesvědčen o skutečnosti, že prosté poučení ve smyslu ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu nemůže nahradit autoritativní stanovení povinnosti provozovateli vozidla sdělit totožnost řidiče. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že byl-li by vyzván ke sdělení totožnosti řidiče ve smyslu ust. § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu, pak by totožnost řidiče magistrátu sdělil.
3. Žalobce dále namítl, že vydání prvostupňového rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, při němž by bylo provedeno dokazování za účasti žalobce. Žalobce u této námítky především argumentoval tím, že správní delikty spadají do pojmu „trestních obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jakož i ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), kdy osobě obviněné ze správního deliktu by měla náležet procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z přestupku nebo trestného činu. Žalobce na podporu svého tvrzení poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014-35, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, které judikovaly nutnost nařízení ústního jednání. Toto pochybení považuje žalobce za zásadní, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.
4. Žalobce poukázal na to, že ve výroku rozhodnutí magistrátu nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku ve smyslu § 77 zákona o přestupcích. Místo spáchání magistrát specifikoval pouze jako „v Ústí nad Labem v ulici Vaníčkova“. Daná ulice je dlouhá přibližně 300 metrů a parkování je v této ulici upraveno dopravními značkami; je zde úsek, kde je parkování zpoplatněno a řidič vozidla je povinen si zakoupit parkovací lístek, dále jsou zde parkovací místa vyhrazená k užívání městskému divadlu a dále je zde oblast, kde je parkování povoleno pouze s parkovacím kotoučem, kde měl být údajně zaparkován i automobil žalobce. V místě, kde je parkování povoleno pouze s parkovacím kotoučem, je zároveň bezplatně povoleno stání zasobování v délce půl hodiny. Na základě výše uvedeného tak nelze mít postaveno najisto, že se řidič vozidla dopustil přestupku. Pokud se nestal přestupek, nemohl se stát ani správní delikt provozovatele vozidla a žalobce byl pro správní delikt projednáván nezákonně. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-45.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Vedle toho žalobce namítl promlčení správního deliktu. Správní delikt musí vykazovat dle ust. § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu znaky přestupku, ty však po uplynutí jednoleté lhůty již vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost.
6. V poslední žalobní námitce žalobce namítl, že předmětné správní řízení mělo být spojeno se správním řízením vedeným u magistrátu pod sp. zn. MM/OK/PD/29980/14/PR, neboť v obou případech se jedná o správní delikty, které byly navíc spáchány v rozmezí pouhých tří dnů. Žalobce připomněl, že nesplněním povinnosti dané magistrátu zákonem o silničním provozu, konkrétně v ust. § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, mu tak vznikla povinnost uhradit dvakrát náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a konstatoval, že žalobce byl v souladu s ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu magistrátem vyzván, aby v určené lhůtě uhradil určenou částku, a současně byl upozorněn na skutečnost, že v téže lhůtě může magistrátu sdělit údaje o totožnosti řidiče uvedeného vozidla v době spáchání přestupku. Žalovaný zdůraznil, že toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. Žalovaný byl přesvědčen, že postupoval zcela v souladu s ust. § 125h odst. 1, odst. 6 zákona o silničním provozu.
8. Žalovaný připomněl, že žalobce na zaslanou výzvu nijak nereagoval a magistrát přestupek odložil a zahájil řízení o správním deliktu. Žalovaný se domnívá, že žalobce tak sám sebe zkrátil na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny. Žalovaný k tomu podotkl, že dal žalobci dostatek prostoru, aby jeho věc mohla být projednána, a to i za přítomnosti jeho zmocněnce. Žalovaný dále k námitce žalobce o nutnosti nařízení ústního jednání v řízení o správním deliktu poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 4 As 101/2015-29, ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, a ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, podle nichž není v řízení o správním deliktu nezbytné nařizovat ústní jednání.
9. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, že ve výroku rozhodnutí magistrátu nebylo dostatečným způsobem popsáno místo spáchání přestupku. Žalovaný k tomu doplnil, že místo bylo konkrétně určeno a za pomoci fotografií zdokumentováno. Žalovaný podotkl, že žalobce se k tomu, že na místo zaparkoval vozidlo on sám, přiznal až po odložení přestupku a zahájení řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. V této souvislosti žalovaný připomněl znění ust. § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalovaný trval na tom, že místo spáchání správního deliktu bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí popsáno dostatečným způsobem, a poukázal na skutečnost, že ulice Vaníčkova měří od ulice Revoluční ke křižovatce s ulicí Brněnskou pouze 137 metrů, přičemž v této části ulice byl přestupek spáchán. Žalovaný připustil, že na tomto úseku je stání upraveno různými značkami, mezi nimiž je i značka umožňující parkování pouze s parkovacím kotoučem. Na tomto místě bylo zaparkováno i vozidlo žalobce, přičemž bylo řádně fotograficky zdokumentováno, že vozidlo nebylo označeno cedulkou „zásobování“, ani parkovacím kotoučem. Žalovaný byl přesvědčen o tom, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-45 se na případ žalobce nevztahuje.
10. Žalovaný rovněž poukázal na to, že dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle odst. 5 uvedeného ustanovení platí, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Správní delikt žalobce tak nemůže být promlčen.

11. K možnému spojení správních řízení žalovaný uvedl, že předmětné řízení nebylo možné s řízením vedeným pod sp. zn. MM/OK/PD/29980/14/PR spojit, neboť v obou případech se nejednalo o správní delikty, když v řízení vedeném pod sp. zn. MM/OK/PD/29980/14/PR žalobce označil osobu řidiče vozidl, dané řízení tak bylo vedeno jako řízení o přestupku.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Magistrát obdržel dne 30. 4. 2014 od Městské policie Ústí nad Labem výzvu pro řidiče – oznámení o dopravním přestupku č. 47517/14 ze dne 11. 3. 2014, z něhož plyne, že řidič osobního motorového vozidla tovární značky „Škoda“, registrační značky „X“, se dopustil dopravního přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to porušením povinnosti stanovené dopravní značkou IP 13b, dne 11. 3. 2014 v 9:45 hodin v Ústí nad Labem v ulici Vaničkova; k této výzvě byly přiloženy 4 fotografie dokumentující spáchání přestupku. Magistrátem bylo zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla byl žalobce. Magistrát jej proto výzvou k úhradě ze dne 6. 2. 2015 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky ve výši 300 Kč, kterou však žalobce neuhradil. Zároveň magistrát žalobce poučil o tom, že ve stanovené patnáctidenní lhůtě mu může sdělit totožnost řidiče uvedeného vozidla s tím, že toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. Na výzvu magistrátu žalobce nereagoval, a proto magistrát přistoupil

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k odložení věci ve smyslu ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích(dále jen „zákon o přestupcích“), a dne 3. 4. 2015 vydal příkaz, jímž uložil provozovateli uvedeného vozidla pokutu ve výši 300 Kč. Dne 22. 4. 2015 podal zmocněnec žalobce proti uvedenému příkazu blanketní odpor a zároveň požádal o sdělení jmen oprávněných úředních osob ve věci, aby mohl případně vznést námitku podjatosti. Magistrát vyzval žalobce k doplnění odporu, neboť podání nebylo elektronicky podepsáno a na plné moci chyběl podpis zmocnitele. Zmocněnec žalobce zaslal dne 27. 4. 2015 odpor totožného znění, doplněný o požadované náležitosti. Dne 11. 5. 2015 vyzval magistrát žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Zmocněnec žalobce na zaslanoú výzvu reagoval zasláním podání označeného jako vyjádření ke spisu ze dne 10. 6. 2015, v němž uvedl, že žalobce přepadla dne 11. 3. 2014 slabost, a protože trpí nízkým tlakem, zaparkoval vozidlo na parkovišti. Chvilí seděl v automobilu, ale potřeboval čerstvý vzduch, tak si šel sednout na lavičku do přilehlého parku. Po ne více než pěti minutách se vrátil k automobilu, zjistil, že neúmyslně zaparkoval na místě, kde je zapotřebí parkovací lístek, proto si jej dokoupil, a poté odjel. Následně magistrát vydal dne 3. 7. 2015 rozhodnutí č. j. MM/OK/PD/47517/14/R. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce, prostřednictvím svého zmocněnce, dne 20. 7. 2015 neodůvodněné odvolání. Obecný zmocněnec žalobce byl následně výzván magistrátem k doplnění odvolání, a to ve lhůtě pěti dnů ode dne doručení výzvy. Jelikož nebylo odvolání ve stanovené lhůtě doplněno, neboť zmocněnec žalobce zaslal magistrátu odvolání totožného znění jako dne 20. 7. 2015, postoupil magistrát spis žalovanému. Dne 27. 11. 2015 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 2. 12. 2015.

16. Soud se nejprve zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, dostupný na www.nssoud.cz). Na prvním místě je tedy odpovědnost za přestupek, jak ostatně vyplývá i z ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
17. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ust. § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích *„je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích“*. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž *„je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, dostupného na www.nssoud.cz). Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

„Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“.

18. Jen v případě, že správní orgány mají reálnou příležitost zjistit přestupce, ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností, tak se o to musí pokusit. Například se jedná o situace, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a k vyjádření přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě by správní orgány měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené osoby, která dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebírala. Tyto závěry vyplývají z konstantní judikatury správních soudů, např. z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013-27, či z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, oba dostupné na www.nssoud.cz. Odlišná situace je však v případě, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat, nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení ve smyslu ust. § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob, či neoznačí osobu žádnou. Za takové situace je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Tento postup je v souladu s již citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46. Podmínka „učinění nezbytných kroků“ ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o přestupcích je tak naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt, a to i v případě, že provozovatel vozidla žádnou osobou neoznačí. V předmětném případě k posledně popsané situaci nepochybně došlo, neboť magistrát žalobce jako provozovatele motorového vozidla vyzval k úhradě určené částky a současně ho poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče, kterému svěřil předmětného dne řízení uvedeného vozidla, čímž v souladu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil správní orgán nezbytné kroky ke zjištění pachatele uvedeného přestupku.
19. Na tomto místě soud podotýká, že provozovatel motorového vozidla, tedy žalobce, zůstal k výzvě nečinný, určenou částku neuhradil a osobu řidiče neoznačil, v souladu s platnou právní úpravou zahájil tedy magistrát řízení z hlediska objektivní odpovědnosti za správní delikt.
20. K nestanovení povinnosti sdělit totožnost řidiče autoritativní formou, kterou argumentoval žalobce, soud uvádí, že magistrát učinil nezbytné úkony ke zjištění řidiče vozidla, a pokud žalobce nereagoval na zmíněnou výzvu a nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku [v předmětném případě tak učinil až po postupu ve smyslu ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích], tak mu muselo být jasné, že v takovém případě vzniká jeho odpovědnost za zmíněný správní delikt. To vyplývá z platné právní úpravy, jejíž znalost se předpokládá (stále platí zásada „ignorantia iuris non praesumitur nec toleratur“ – „neznalost práva se nepředpokládá a ani se netrpí“). Navíc se jednalo o řidiče motorového vozidla, který tím spíše měl a mohl jako řidič znát předpoklady odpovědnosti za tento správní delikt dle zákona o silničním provozu. Navíc nelze přehlédnout, že o možnosti dalšího postupu, tj. o zahájení řízení o správním deliktu, byl žalobce ve výzvě řádně poučen.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Uvedená výzva obsahovala veškeré zákonem požadované náležitosti, a není tedy pravdou, že by správní orgán žalobce ke sdělení totožnosti řidiče řádně nevyzval, a že by pak teprve žalobce totožnost řidiče vozidla sdělil. Žalobce tuto možnost měl, řádně mu byla poskytnuta, avšak pokud ji sám nevyužil, sám se dobrovolně zbavil možnosti uplatňovat své vysvětlení, ve kterém měl možnost zbavit se odpovědnosti za spáchání přestupku. Pokud tedy žalobce jako provozovatel zmíněného vozidla až v řízení o správním deliktu podal vysvětlení, v němž uvedl, že on sám motorové vozidlo v době spáchání přestupku řídil, tak už správní orgán nebyl povinen se zabývat jeho vysvětlením.
22. Tvzení žalobce o tom, že nebyl řádně vyzván ke sdělení totožnosti řidiče, tak považuje krajský soud vzhledem k výše uvedenému za zcela účelové. Žalobce nesdělil žádnou podstatnou skutečnost, která by mu bránila reagovat na uvedenou výzvu, a tím spíše je podivné, že až v řízení o správním deliktu se sám jako řidič uvedeného motorového vozidla přihlásil k tomu, že toto vozidlo řídil a uvedl k tomu prostřednictvím svého zmocněnce vysvětlení. Postup žalobce tak podle soudu vzbuzuje důvodné podezření o své účelovosti. Z uvedených důvodů považuje soud námitku žalobce za nedůvodnou.
23. Dále se soud zabýval obecně formulovanou námitkou žalobce ohledně nutnosti provedení ústního jednání. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu stojí na závěru, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, č. 852/2006 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení o správním deliktu podle ust. § 125f zákona o silničním provozu nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (ust. § 49 odst. 1 správního řádu). Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015-33, ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31, a mnohé další, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ústní jednání tedy není povinnou součástí správního řízení o správním deliktu. Z obsahu správního spisu nikterak nevyplývá, že by v daném případě bylo ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka řízení. Námitku žalobce proto soud shledal nedůvodnou.
24. Žalobce zpochybňoval rovněž vymezení místa spáchání přestupku. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Magistrát správní delikt ve svém rozhodnutí vymezil tak, že došlo dne 11. 3. 2014 v 9:45 hodin v Ústí nad Labem v ulici Vaníčkova k nerespektování dopravní značky IP 13b „parkoviště s parkovacími hodinami“. Lze souhlasit s tím, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu proto musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Pokud správní orgán tyto náležitosti do výroku svého rozhodnutí neuvede, je k takové vadě soud povinen k námitce účastníka přihlédnout a správní rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit. Požadavek na dostatečnou specifikaci skutku ve výroku správního rozhodnutí není samoučelný, neboť je nezbytný pro to, aby nemohlo dojít k nepřipustnému dvojímu postihu téhož jednání. Především tímto požadavkem je pak třeba poměřovat náležitosti výroku rozhodnutí. Nedostatečný popis skutku ve výrokové části přitom nelze nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73; nebo také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007-479, či ze dne 11. 11. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35, dostupný na www.nssoud.cz), stejně jako na vymezení toho, jakým způsobem postihovaný skutek naplnil jednotlivé znaky skutkové podstaty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66, dostupný na www.nssoud.cz).

25. Pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného parkování je nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, jaký režim parkování byl v místě, kde vozidlo parkovalo. Bylo by proto nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez současného prokázání ve správním řízení, že by ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, dostupný na www.nssoud.cz, kde sice bylo místo označeno pouze ulicí, celá ulice však měla zpoplatněný režim). Bližší určení však nemusí mít pouze formu označení č. p. domu, před nímž k nedovolenému stání došlo, GPS souřadnic místa apod. Dostatečná specifikace naplnění znaků přestupku stanovených v zákoně o silničním provozu, jakožto nezbytné součásti vymezení skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, může být učiněna i odkazem na dopravní značení, které nebylo respektováno. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016-30, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, že místo spáchání skutku bylo dostatečně určitě vymezeno v případě, že označení ulice v konkrétním městě bylo doplněno slovy, že „provozované vozidlo ponechal neznámý řidič stát v rozporu se svislou dopravní značkou IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“, když s vozidlem stál na tomto parkovišti.“ Z vymezení skutku ve výroku bylo proto zřejmé, jaký režim parkování platil na místě, kde vozidlo stálo. Na základě takového popisu se nelze domnívat, že skutek, o kterém bylo rozhodnuto, mohl spočívat ve stání na nezpoplatněném místě.
26. Obdobná situace jako v posledně zmíněném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nastala i v tomto případě. Ve výroku rozhodnutí magistrátu, do nějž již žalovaný napadeným rozhodnutím nijak nezasahoval, bylo přestupkové jednání mimo jiné specifikováno tak, že došlo dne 11. 3. 2014 v 9:45 hodin v Ústí nad Labem v ulici Vaníčkova k nerespektování dopravní značky IP 13b „parkoviště s parkovacími hodinami“. Ze standardního výroku rozhodnutí magistrátu je patrné nejen to, že vozidlo bylo zaparkováno v Ústí nad Labem v ulici Vaníčkova, ale právě i to, že k zaparkování došlo v té její části, na niž dopadal režim dopravní značky IP 13b „parkoviště s parkovacími hodinami“. Skutkové okolnosti spáchaného správního deliktu provozovatele vozidla tak byly výrokem správního rozhodnutí popsány dostačujícím způsobem. Vymezení místa spáchání přestupku tak nijak neomezilo právo žalobce na obhajobu v této věci.
27. Za nedůvodnou soud považuje i námitku promlčení správního deliktu žalobce. V dané věci je zřejmé, že k přestupkovému jednání došlo dne 11. 3. 2014. Předmětem správního řízení byl správní delikt nepodnikající fyzické osoby podle ust. § 125f odst. 1 silničního zákona, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jehož se provozovatel vozidla dopustil v době před účinností novely zákona o silničním provozu, provedené zákonem č. 230/2014 Sb., která nabyla účinnosti dne 7. 11. 2014. Právní úprava lhůty zániku odpovědnosti obsažená v zákoně o silničním provozu ve znění účinném před uvedenou novelou byla značně nejasná a působila nejednotnost v rozhodování správních orgánů i soudů. Nejvyšší správní soud však podal k této otázce výklad v rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016–20 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž dospěl k závěru, že: „*odpovědnost fyzické osoby za správní delikt provozovatele vozidla (§ 125e odst. 5 a § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 6. 11. 2014) zaniká ve stejné lhůtě jako odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle citovaného zákona (§ 125e odst. 3 tohoto zákona per analogiam), nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích*“ (v podrobnostech srov. obsáhlé odůvodnění citovaného rozsudku).

28. Soud dále nepřehlédl, že ke dni 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a související zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f silničního zákona, kdy v případě ust. § 125e vypustil též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a ust. § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o „právnické nebo fyzické osobě“ a „správním deliktu“, ale o „provozovateli vozidla“ a „přestupku“. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a rovněž i výše možné sankce. V ust. § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je stanoveno, že: „*ustanovení dosavadních zákonů o ... lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“ Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, se tak výše uvedené závěry uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, dostupný na www.nssoud.cz). Lze tak konstatovat, že v daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byl spáchán (spáchán byl dne 11. 3. 2014), odpovědnost žalobce by tedy zanikla až dne 11. 3. 2018, pokud by do té doby nebylo zahájeno správní řízení. Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o zmíněném deliktu dozvěděl (ust. § 125e odst. 3 a § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu).
29. K namítanému nespojení správních řízení ve věci správního deliktu soud konstatuje, že správní orgány nejprve vedou správní řízení o přestupku zvlášť, a teprve po odložení přestupku podle ust. § 66 odst. 3 zákona o přestupcích a přeměně správního řízení o přestupku na správní řízení o správním deliktu zkoumají, zda není proti účastníkovi vedeno další správní řízení pro správní delikt. V předmětném případě vedl magistrát proti žalobci jako provozovateli osobního motorového vozidla r. z. „X“ dvě správní řízení, přičemž k odložení přestupku, resp. k přeměně přestupku na správní delikt, došlo pouze v předmětném řízení. V řízení vedeném magistrátem pod sp. zn. MM/OK/PD/29980/14/PR (které bylo u zdejšího soudu napadeno žalobou a zdejším soudem vedeno pod sp. zn. 15 A 129/2015) však žalobce označil osobu, která dne 14. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2014 s vozidlem zaparkovala v ulici Vaníčková v Ústí nad Labem, čímž nedošlo k přeměně správního řízení o přestupku na řízení o správním deliktu. Řízení o správním deliktu tak bylo proti žalobci vedeno pouze v této projednávané věci. Je vyloučeno, aby bylo spojeno řízení o správním deliktu s řízením o přestupku, neboť tuto možnost zákon o silničním provozu ani nepředpokládá. Povinnost správního orgánu spojit řízení o správním deliktu tak nemohla být magistrátem porušena, když proti žalobci nebyla vedena dvě správní řízení o správním deliktu. Svě závěry soud opírá i o aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 9 As 212/2017-47 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že: „*Správní orgán prvního stupně nepochybil v tom, že vedl společné řízení pouze ohledně dvou deliktních jednání stěžovatele ze dne 19. 9. 2015 a 25. 10. 2015. Úvaha krajského soudu o možnosti, nikoliv nutnosti, správního orgánu prvního stupně spojit řízení o dalších deliktech stěžovatele do řízení již zahájeného je bezchybná s ohledem na skutečnost, že v době zahájení řízení (dne 2. 6. 2016) nebyly další správní delikty stěžovatele způsobilé k projednání. Pokud by snad k okamžiku zahájení společného řízení byly další správní delikty stěžovatele způsobilé k projednání a správní orgán prvního stupně by je v rozporu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, ve znění v době rozhodné, neprojednal ve společném řízení, nedošlo by tím bez dalšího k nezákonnosti na úkor práv stěžovatele. Práva stěžovatele by utrpěla až v případě ještě jiného zásahu, zejména uložením sankce v rozporu se zásadou absorpce (viz rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2017, č. j. 1 As 301/2016 - 58). V této souvislosti krajský soud správně poukázal na tehdejší nedostatek zákonné úpravy správního trestání s tím, že správní orgány musí zohlednit sankce stěžovateli již uložené v předchozím řízení pro uložení sankcí v dalších řízeních, jejichž předmětem budou další správní delikty dle § 125f zákona o silničním provozu.*“ Námitka žalobce je z uvedených důvodů nedůvodná.

30. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že námitky obsažené v žalobě nejsou důvodné, proto žalobu výrokem I. rozsudku dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. února 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)